

Múltkor ugye elszállt a levelem, amit már majdnem befejeztem. Ez nektek megkönnyebbülést jelenthetett, nekem letargiát. Igen nehéz újra leírni azt, amit már egyszer kiadtam magamból...

Megpróbálom. Talán még hosszabb is lesz. ☺

Utálom az egész nagy karácsonyi lófaszt, amit ilyenkor el kell szopogatni. Juj, ez durva volt kezdésnek.

Ahogy öregszem – de szar ezt leírni – egyre nehezebben viselem a Karácsonyokat. Nem látom már benne azt, ami szép lenne. Nem azért, mert nincs, hanem mert el van nyomva. Vásárolj, és ünnepelj. Mi a faszomat ünnepeljek és örömködjek? Hogy már megint nem tudok elmenni normálisan, nyugodtan vásárolni a boltba (nevezzük nevén: Tesco)? Amúgy is éjjel szoktam menni, de ilyenkor még éjjel is tele van nyomuló, tolongó, megbolondult emberekkel, akik mintha természeti csapás közelegne, pakolnak mindent a kis tologatójukba. A városban meg nem lehet megmozdulni hétvégén. Sietnek, tombolnak, meghalnak, ha nincs tapsoló aranyporos kakaóscsiga, vagy zenélő sezlónrugó.

Nem szeretem az egész ajándékozást. Nem tartok igényt olyan könyvekre, amik nem érdekelnek, nem kell a 13. zokni, és 4. pizsama, és már telis-tele van az asztalom kis kutyukkal, amit csupa olyan tenyérbemászó emberektől kaptam, akik év közben... na hagyjuk. És én sem akarok senkinek venni egy újabb fityegőt a lakásába, amikor a legkevésbé sincs rá szüksége.

Én a körülöttem levőket már leszoktattam arról, hogy nekem bármit is vegyenek. Megállapodtunk, inkább magukra költik, s én is így teszek. Az lesz az ajándékunk a másíknak, hogy hagyjuk, hogy megvegye magának azt, amire TÉNYLEG szüksége van. Nem kellene a tiszteletkörök. Szeressük egymást csak úgy.

Miért van az, hogy ilyenkor kell megbolondulni? Ezen a szép ünnepen. Pár napot együtt tölt a család, senkinek nem kell rohannia az ünnepek alatt. Élvezni kell ezt az egészet, s erre szerintem rá is kell hangolódni. De nem úgy, hogy tülekedve nyargalom végig a várost naponta, hogy bizonyítsam, igenis meg tudom venni neked azt, amire tényleg vágysz. Az egész teóriám persze felborulni látszik saját magamban is. Gyerek van a háznál, és így minden más. Egyszerűen öröm nézni, ahogy minden szarnak örülni tud. Tényleg szükség van erre, de nem kell belefulladás, hogy a nyavalya törje ki.

Biztos én vagyok antiszociális. Nem tagadom. Ez a véleményem. Mindenki tegyen, ahogy érzi. Bazsi leírta, hogy hasznos legyen, amit veszünk. Ez a legfontosabb. Csecsebecse minnek. Azért, hogy megmutassad, hogy izé. Hát ha a szeretet kimutatásához csingilingi, vagy akármilyen szarság kell, akkor szevasz. Úgyhogy Bazsival egyetérték. Értelmes dolog legyen, és olyan, amire az illetőnek szüksége van. De az igazit, ami a másíknak tényleg teszik és kell is neki, igen nehéz megtalálni. Kockázatos. Ez okozza az igazi örömet.

A könyv is jó. Nálam is ez volt a bevett dolog a szülők felé. De ma már jobb szeretem csak úgy meglepni őket valamikor az év folyamán. Ha tudom, mire vágynak, és a dolog összeegyeztethető anyagi lehetőségeimmel, akkor nem várok Karácsonyig. De csak akkor veszek, ha érzem, hogy nem felesleges.

Az igazi gond az, hogy mindenki ilyenkor akar jó lenni. Kötelesség, vagy mi? Miért nem vesszük meg év közben azt a bizonyos bizbaszt a másíknak? Akkor nem örülne neki? Csak Karácsonykor? Vagy úgy vagyunk vele, hogy csak Karácsonykor lehet? Merjünk máskor is adni, és merjük már felhívni a haverjainkat, rokonainkat év közben is. Akkor, amikor eszünkbe jut. Ha meg nem jutott eszünkbe egész évben, akkor szerintem Karácsony nem erre való...

Danival is egyetérték a vásárlásos marketinges multis királylófaszban. Gyere be, vegyél gatyát, tévét, cédét, kávé, nyerítő plüssmacit, vásárolj tízezer felett, és mi megajándékozunk egy bónnal, ami feljogosít arra, hogy legközelebb is tízezer felett vásárolj. Az se baj, ha nem

tudsz fizetni, csak vidd! Majd húsvétkor rád húzzuk a vizes lepedőt. Sírvaszós ez az egész. Gusztustalan.

Legyen ez az ünnep tényleg a szeretet ünnepe, és ne az ajándékozásé. Adjunk magunknak és környezetünknek egy pár szép napot. Manapság ez a legnagyobb ajándék.

(Azt is le akartam írni ide a végére, hogy adjunk a hajléktalannak egy tál meleg levest, de nem tettem. Ez egyrészt megint egy álszent dolog, hisz minden áldott nap megtehetnénk, ennek ellenére szinte beléjük rúgunk – csak a magam nevében. Másrészt eszembe jutott az a mondat, amit egy csöves kiabált az egyik ismerősöm után, amikor ő a sok „Az Isten megáldja kiskegyedet!” után elment mellette, s nem adott semmit: „Hogy a ráktól legyen bűdös a méhed!” – szépen hangzik, nem?)

De szép vége lett!

A korábbi letisztultabb volt, ez meg zavaros. Bocs!